

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

בענין מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד גבארין

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אבישי דויטש

ב"כ הנאשם: עו"ד מוחמד מג'אדלה

הנאשם התייצב

הכרעת דין

כתב האישום

1. ביום 09.02.10 סמוך לשעה 21:00, באור יהודה, תקף הנאשם את (מתלונן 1) כאשר הכה בכתפו השמאלית, באמצעות מוט עץ אותו אחז בידו. בהמשך לכך איים על (מתלונן 2), חברו של מתלונן 1, בכך שהצמיד לגרונו סכין מתקפלת עם ידית שחורה ואמר לו: "אם אתה נכנס לאור יהודה פעם שניה אני הורג אותך", במטרה להפחידו ולהקניטו. נוסף על האמור, גנב הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד של מתלונן 2: הוא לקח אותו מידי המתלונן כשהוא מתכוון, בשעת הנטילה, לשלול אותו מהמתלונן שלילת קבע.

לאור האמור הואשם הנאשם בביצוע עבירות של איומים (לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]), תקיפה סתם (לפי סעיף 379 לחוק), החזקת סכין למטרה לא כשרה (לפי סעיף 186(א) לחוק) וגניבה (לפי סעיף 384 לחוק).

גרסת הנאשם

2. הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו וכפר באמור בכתב האישום. לטענתו, התווכח ודיבר עם המתלוננים, אך לא איים עליהם, לא תקף אותם, לא החזיק סכין ולא כל אמצעי מסוכן אחר. כמו כן כפר בגניבת הטלפון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

ראיות התביעה

3. מעדויות המתלוננים בבית המשפט עולה כי לטענתם, הרקע למעשי הנאשם היה עובדת היותם הומוסקסואלים, אשר הגיעו לאור יהודה לבקר חבר של מתלונן 2, העובד במסעדת "סעיד", בשם סמיר. הנאשם, אותו לא הכירו קודם, סלד כנראה מהיותם הומוסקסואלים ומהעובדה שהיו מאופרים (עדות מתלונן 1, עמוד 18¹, שורה 4 ועמוד 23, שורות 12 - 14; עדות מתלונן 2, עמוד 27, שורה 15 ועמוד 28, שורה 1). תחילה ניגש הנאשם למתלונן 1, הרביץ לו עם מוט עץ (שנתפס וסומן ת/6) ואמר לו לצאת מאור יהודה. לאחר מכן ניגש למתלונן 2, שם סכין - אותה הוציא מכיסו - על גרונו של מתלונן 2, ואמר לו לצאת מאור יהודה ולא לחזור. הוא גם הרביץ למתלונן 2 וניסה לקחת לו את הטלפון הנייד. הטלפון נפל על הרצפה ומתלונן 2 לקח אותו וברח.

4. לאחר מכן הזמינו המתלוננים שוטרים וסיפרו להם את שאירע. שני שוטרים (רס"מ יואב ורבלון ומתנדב אלן דיקמן) הגיעו למקום, ערכו סריקות באזור שעליו הצביעו המתלוננים, והמתלוננים נלקחו למשטרה למסור הודעתם. ליד מסעדת "סעיד" אותר הנאשם ונעצר. בשלב המעצר הבחין הנאשם (שהיה אותה עת בגדר חשוד) במתלוננים וצעק לעברם: "אני יהרוג אתכם" [כך במקור - מ.ב.ג.], וכאשר נשאל לפשר העניין על ידי השוטר ורבלון, הסביר: "אני כן הרבצתי להם, מה אני הומו שהם מתחילים איתי" (ת/1, דוח הפעולה של השוטר ורבלון). השוטר ציין כי כאשר ניגש ביחד עם המתנדב לחדרו של הנאשם, המתגורר בסמוך, הבחין באלה זרוקה ליד מיטתו. כאשר נעצר הנאשם אמר לשוטר ורבלון: "אני לא הוצאתי סכין, רק דחפתי אותם" (דוח המעצר, ת/2). גם הנאשם הובל לתחנת המשטרה.

5. באותו לילה נתבקש רס"מ זורי חי על ידי קצין החקירות, יגאל שניידר, לחזור למקום הארוע ולתפוס את אלת העץ שנמצאה ליד מיטת הנאשם, עליה אמרו המתלוננים בחקירה כי שמשה את החשוד בעת תקיפתם. רס"מ חי אכן ניגש למקום, ובהסכמת החשוד ביצע ביחד אתו חיפוש. לדברי השוטר (בדוח פעולה, ת/5), החשוד הראה לו מרצונו את אלת העץ שהיתה בחדר הקטן מצד ימין, על הרצפה. כאשר שאל רס"מ חי את הנאשם אם עשה שימוש באלה אמר תחילה שלא, וכאשר שאל אותו השוטר כיצד, אם כן, ידעו המתלוננים על קיומה של האלה, אמר שהם היו אצל חברו בצד השני של מתחם המסעדה. עוד נכתב בדוח כי הנאשם אמר לשוטר שהמתלוננים שמו מוזיקה שעצבנה אותו, לכן חזר לחדרו והביא את המקל, רק כדי להגיד להם שילכו משם. כאשר השוטר אמר לנאשם שלמעשה שעשה קוראים "איום", אמר לו הנאשם כי לא הבין אותו, וכי רק אמר להם ללכת - ללא שמוש במקל.

6. בבית המשפט העיד השוטר ורבלון כי אינו זוכר את הארוע מעבר למה שרשם בדוח הפעולה ובדוח המעצר (ת/1 ו-ת/2, בהתאמה). מתוך עיון בדוחות הללו העיד כי נפגש במקום הארוע עם

¹ כל ההפניות, אלא אם נאמר אחרת, הן לפרוטוקול הדיונים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

המתלוננים ועם הנאשם, אשר אותר ליד מסעדת "סעיד" במהלך הסריקות. הוא ציין כי מלבד הנאשם והמתלוננים לא פגש באדם נוסף. הוא חזר על הדברים שרשומים בדוח. בחקירה נגדית אמר השוטר ורבלון כי המקל נתפס, ומתוך שאלות הסנגור בחקירה נגדית, טעה לחשוב שהוא עצמו תפס את המוצג, וציין כי לא חשב במקרה הזה שחשוב לשמור על טביעות אצבע על גבי המקל. לאחר הבהרה בחקירה חוזרת ציין כי אינו זוכר שהוא תפס את המקל (ואכן - הוא אינו זה שתפס את המקל).

7. רס"מ זורי חי העיד כי הוא נשלח לתפוס את אלת העץ, כעולה מ-5/ת. הוא ציין כי הוא זוכר את המקרה בבהירות. הוא הצליח להגיע לחדרו של הנאשם באמצעות הדרכה שקיבל, אינו זוכר ממי. לדבריו, לא נדרש לשמור טביעות אצבע על המקל, שאם לא כן - היה לובש כפפות. לענין דברי הנאשם, שנרשמו בדוח הפעולה 5/ת, ציין רס"מ חי שלא חקר את הנאשם שעה שערך אתו את החיפוש אחר האלה, אלא הנאשם החל לשוחח אתו. הוא לא מצא לנכון להזהירו מאחר שקיבל אותו כבר אחרי שנחקר במשטרה.

8. עוד העיד השוטר יוסף גבצו. הוא גבה את הודעת הנאשם ואת הודעות המתלוננים ואמר שאינו זוכר את הארוע באופן ספציפי.

ראיות ההגנה

9. מטעם ההגנה העיד הנאשם, והוא בלבד. אעיר כי העברית שבפי הנאשם טובה אף כי אינה מושלמת, ולמען הדיוק, יובאו דבריו בדיוק כפי שאמר אותם, ללא תיקונים. בהודעתו במשטרה (7/ת) סיפר כי הארוע התרחש כאשר בא לבקר חבר שלו, סמיר, ו"יצא משם איזה בחור הומו כזה". הנאשם שאל אותו איפה סמיר, הוא ענה שסמיר עם מישהו, הנאשם הלך משם והאחר קרא לו לחזור, אך הוא לא חזר. סמיר וחבריו השמיעו מוזיקה חזקה והנאשם ירד כדי שהם ינמיכו את המוזיקה. יצא שוב אותו בן אדם שהזכיר הנאשם קודם, והנאשם אמר להם: "לכו מכאן" (לשון הרבים - במקור, מ.ב.נ), בדיבורים, לא במכות. הנאשם הכחיש בהודעתו כי תקף את המתלוננים או כי איים עליהם. הוא הכחיש את הטענה שהוטחה בפניו כי השוטרים שמעו אותו אומר למתלוננים שיהרוג אותם. הוא מסר כי אמר לשוטר: "אני העפתי אותם מהבית", אך לדבריו, הוא העיף אותם רק בדיבורים. הוא הכחיש גם את קיומה של הסכין ואת נסיון גניבת הטלפון. לשאלת השוטר: "הם התחילו איתך?" השיב בחיוב.

בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי עבד באותה תקופה במסעדת "סעיד". היה שם אחד בשם סמיר. הנאשם היה חולה ואז שמע מוסיקה וצעקות. לכן הלך לבקש שינמיכו את המוזיקה ויפסיקו לצעוק. הוא ניגש למקום ואחד המתלוננים אמר לו שסמיר לא נמצא, הוא נמצא עם מישהו, אז הוא שב לביתו. לאחר מכן שמע שוב צעקות ומוסיקה, יצא מביתו והלך לעבר אותו מקום ושוב יצא לעברו מישהו, ממנו ביקש לקרוא לסמיר. אותו אחד אמר לו שסמיר לא נמצא והתחיל לדבר "לא טוב". הנאשם ציין כי לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

הכיר את המתלוננים לפני כן והם לא היו שייכים למסעדה, לכן אמר להם: "תצאו מפה או תנמיכו את המוסיקה". הם התחילו בויכוח עם הנאשם ואז יצא סמיר ועוד מישוהו מהחדר. הנאשם שאל את סמיר מי אלה, סמיר אמר שאלה חבריו והנאשם חזר הביתה והלך לישון. כאשר נשאל על ידי סנגורו, לאור טענת המתלוננים שהנאשם תקף אותם על רקע היותם הומוסקסואלים, האם ידע בכלל שהם הומוסקסואלים, השיב: "מאיפה אני יודע? אני לא מכיר אותם בכלל". עוד הוסיף, כי באותה תקופה הם לא נראו כפי שנראו כשהעידו בבית המשפט. אע"פ, כי כאשר המתלוננים הגיעו לעדותם בבית המשפט, הם היו מאופרים ולאחד מהם אף היתה קוקיה בשיער. לפיכך, העיד הנאשם, כי לאור חזותם כאשר הגיעו להעיד בבית המשפט "פה ידעתי שהם הומואים". הנאשם ציין כי אינו יודע מדוע שני המתלוננים טפלו דווקא עליו את הסיפור כאילו תקף אותם. הוא העלה סברה כי יתכן והדבר נבע מכך ש"ביאס אותם" כאשר "ניתק להם את הישיבה".

בחקירתו הנגדית עומת הנאשם עם העובדה שכבר במשטרה אמר שאחד המתלוננים הוא הומוסקסואל, דבר שאינו מתיישב עם עדותו הראשית לפיה רק בבית המשפט נודע לו, לאור המראה החיצוני המוחצן שלהם, שהמתלוננים הומוסקסואלים. על כך השיב כי במועד הארוע הם נראו לו הומוסקסואלים אבל הוא לא היה בטוח בכך. הוא עומת עם העובדה שעל פי הדברים שמשתקפים מדוח הפעולה 1/ת, אמר לשוטר כי הרביץ למתלוננים משום שהתחילו אתו, והוא כלל אינו הומוסקסואל. לטענתו הדברים שכתב השוטר אינם נכונים. הוא אמנם אמר לשוטר שהמתלוננים התחילו אתו, אך הוא לא הרים יד על איש. הוא הבהיר כי כאשר אמר ש"התחילו אתו" הוא לא התכוון מבחינה מינית, אלא שהתווכחו איתו. לאור "הבהרה" זו, התקשה להסביר את דברי השוטר בדוח, כי באותו משפט ציין שאיננו הומוסקסואל. הוא אמר שאולי השוטר לא הבין אותו כראוי. הוא הכחיש כי צעק למתלוננים בנוכחות השוטר שיהרוג אותם ואמר שזה לא הגיוני שיעשה דבר כזה ליד השוטרים. עוד העיד בחקירתו הנגדית, כי מה שקרה באותה סיטואציה זה שאחד המתלוננים ניסה לקלל אותו והוא אמר לשוטר שיגיד למתלונן שיסתום את הפה. עוד הכחיש בחקירתו הנגדית כי כאשר הלך עם השוטר לדירתו הראה לשוטר את המקל. הוא טען שאינו יודע בדיוק היכן נמצאה האלה (אם כי בהמשך חקירתו הנגדית אמר שמצאו את האלה בחדרו, לא מתחת למיטה ולא ליד המיטה, אלא מאחורי ברזלים וגרוטאות), ודברי השוטר, כי הוא כיוון אותו אל מקום מציאת האלה, אינם נכונים. הוא לא ידע בכלל שיש לו אלת עץ בבית. היא שייכת כנראה למי ששכר את אותה דירה לפניו. כמו כן עומת הנאשם בחקירתו הנגדית עם דבריו שנרשמו ב-5/ת על ידי השוטר חי, לפיהם בתחילה אמר שלא עשה שמוש באלה, אחר כך אמר שרק הביא את המקל כדי להגיד למתלוננים שילכו משם ולבסוף, אחרי שהשוטר אמר לו שמה שעשה נחשב איום, אמר לשוטר שרק אמר למתלוננים ללכת, בלי המקל. על כך השיב בבית המשפט כי "דבר ראשון אני לא כל כך טוב בשפה העברית. אני זוכר שהתבלבלתי בהתחלה, לא ידעתי לדבר, אחר כך תיקנתי את זה ואמרתי להם, וזה מה שקרה". יש לזכור כי גם בחקירתו במשטרה הודה כי אמר לשוטר במקום הארוע ש"העיף" את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

המתלוננים מהבית, אך טען ש"העיף" אותם רק כדיבורים. בבית המשפט העיד כי אמנם אמר למתלוננים שלא יחזרו לאור יהודה, אך ללא איום, וזאת משום שאין להם שום קשר למקום.

הנאשם התייחס לסכין בחקירתו הנגדית, ביזמתו, כאשר ביקש באמצעות העובדה שלא נמצאה הסכין להצביע על אי הסבירות שהמקל שנמצא היה שייך לו. וכך אמר: "הם גם אמרו שהיה לי סכין מתקפלת שחורה. למה אני השארתי אחד מהנשק בבית, והשני זרקתי? דווקא המשטרה עושה חיפוש בבית, לא מצאו סכין, לא מתקפלת ולא שחורה ולא כלום. ככה אמרו שאני תקפתי אותם בסכין. מה אתה חושב שאני מטומטם להשאיר את המקל בבית ולזרוק את הסכין? לא תפסו לא סכין ולא כלום". בהמשך כשנשאל אם נכון שהצמיד סכין לגרונו של מתלונן 2 השיב שלא היה לו סכין בשביל להצמיד לו לגרון.

לענין גניבת הטלפון אמר: "לא ניסיתי לגנוב את הטלפונים. ברוך השם יש לנו טלפונים עובדים". אחר כך הוסיף שהטענה לפיה ניסה לגנוב לאחד המתלוננים את הטלפון כדי שלא יוכלו להתקשר למשטרה אינה נכונה ואינה הגיונית, שכן יש שני אנשים, "אחד יש לו טלפון והשני אין לו טלפון?". עוד ציין שלא נמלט מהמקום אלא נשאר בדירה, כי ידע שלא עשה כלום, אף שידע במאה אחוז שהם ילכו למשטרה. בהמשך ניסה לדייק את שאלות התובע ששאל אותו אם גנב למתלונן 2 את הטלפון: "סליחה, לא ניסיתי לגנוב או לא גנבתי? יש הבדל. או הם אמרו שאני ניסיתי לגנוב או גנבתי את זה? ... יש הבדל אם לקחתי ושמתי בכיס שלי וברחתי, או ניסיתי לגנוב" ולבסוף: "שאלת אותי מקודם ואמרתי לך שאני לא ניסיתי ולא גנבתי את הטלפון".

כאשר נשאל בשנית מדוע לדעתו סיפרו עליו המתלוננים את שסיפרו, אם זה לא נכון, אמר שהאנשים האלה הם "עדינים כאלה, כל דבר מגדילים אותו... המילה אולי חושבים את זה מכה, מכה חושבים את זה ... הכל אצלם משתנה".

דיון והכרעה

עדויות המתלוננים

10. שני המתלוננים העידו בצורה ברורה, קוהרנטית ואמינה. הם תיארו בצורה כמעט זהה את מעשה התקיפה של הנאשם את מתלונן 1, ואת איומיו של הנאשם על מתלונן 2 בסכין. הם תיארו בצורה זהה את הסכין. אף שמתלונן 2 העיד בצורה מעט מתריסה, שני המתלוננים סיפרו את שארע, ללא הגזמות. כאשר נשאל מתלונן 1 על ידי הסנגור האם המכה שחטף מידי הנאשם בעזרת המקל היתה חזקה, ציין שהמכה לא היתה חזקה, ולא ניסה להעצים את הארוע. מתלונן 2 נשאל על ידי הסנגור האם נחבל מהסכין שהוצמדה לגרונו על ידי הנאשם והמתלונן השיב: "מה נחבלתי?". גם כאן לא היה נסיון להוסיף נופך של חומרה שלא היתה. דוגמא נוספת: מתלונן 1 ציין כי לפני שהתקיף אותו הנאשם הוא לא איים עליו, אך כן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

קילל אותו. הסנגור שאל: "הוא אמר לך שהוא רוצה לרצוח אותך? ת: לא. ש: הוא קילל אותך? ת: כן". הסנגור שאל את מתלונן 2 האם הנאשם קילל אותם במפגש עם המשטרה, ומתלונן 2 השיב: "קילל אותנו? לא זוכר. לא זוכר שהיה באזור כשהיינו [עם] המשטרה". שוב, ברור כי אין נסיון להעצים ולהוסיף.

11. לענין גניבת הטלפון תיאר מתלונן 1 כיצד הנאשם ניסה לקחת את הטלפון מידי מתלונן 2 והטלפון נפל על הרצפה. תוך כדי מנוסה, הצליח מתלונן 2 לקחת עימו את הטלפון. כאשר נשאל על ידי הסנגור אם הנאשם התכוון לגנוב את הטלפון, מתלונן 1 השיב כי אינו יודע. גם בענין זה ניתן להתרשם מכנות המתלונן ומהעדר מגמתיות בעדות. כאשר נשאל על ידי הסנגור האם יכול להיות שהטלפון של מתלונן 2 נפל מידו בלי קשר לנאשם, השיב: "לא יודע". מתלונן 2 תיאר אף הוא כיצד ניסה הנאשם לגנוב ממנו את הטלפון כדי שלא יתקשר למשטרה והטלפון נפל על הרצפה. גם מתלונן 2 נשאל על ידי הסנגור אם לנאשם היתה כוונה לגנוב את המכשיר, או רק למנוע מהמתלונן להתקשר למשטרה, ועל כך השיב: "מאיפה אני יודע.. לא ידעתי אם לגנוב או למנוע. אני לא בלב שלו, אם הוא רצה לגנוב או לעשות משהו אחר". עם זאת, ציין שלא יתכן שהנאשם רק ביקש להפיל את הטלפון מידיו וחזר ואמר שהנאשם רצה לגנוב לו את הטלפון, וטען שהטלפון לא סתם נפל. הוא אף הדגים בבית המשפט כיצד הושיט הנאשם ידו לעבר הטלפון בתנועת חטיפה, נגע בטלפון והטלפון נפל, וציין שהנאשם רצה לקחת את הטלפון.

12. עדויות המתלוננים לענין התקיפה והאימים נתמכו גם בראיות נוספות: ראשית, האלה אותה תיאר מתלונן 1 באוזני השוטרים, פֶּאבִּיזר שאתו הכה אותו הנאשם, אכן נמצאה בחדרו של הנאשם; שנית, השוטר יואב ורבבון תיאר בדוח הפעולה שלו את ששמע כמו אוזניו מפי הנאשם, והדברים עולים בקנה אחד עם דברי המתלוננים. על פי דוח הפעולה, הנאשם הודה באוזני השוטר שהרביץ למתלוננים, גם הסביר שהרקע לכך הוא שסבר שהם ניסו "להתחיל אתו" ומבחינתו הדבר לא התאים, שכן הוא (בניגוד אליהם) איננו הומוסקסואל. נוסף על אלה, השוטר שמע את הנאשם צועק לעבר המתלוננים כי יהרוג אותם. יצוין, כי המתלוננים עצמם אמרו בתשובה לשאלות בבית המשפט כי לא שמעו דברים אלה, ולא העידו עליהם. שלישית, בדוח המעצר ת/2 נרשם כי הנאשם אמר לשוטר שלא הוציא סכין, אלא רק דחף את המתלוננים. דבר זה מלמד הן כי הנאשם הודה במגע פיזי בינו לבין המתלוננים, והן כי השוטר רשם בדיוקנות את דברי הנאשם, לרבות כאשר הכחיש חלק מהמעשים.

13. בעדויות שני המתלוננים נפל אי דיוק אחד מרכזי: שניהם העידו כי הארוע התרחש באותו יום בשעות הצהריים, או אפילו הבוקר, כאשר למעשה הארוע התרחש סמוך לשעה 21:00 בלילה. שעת התרחשות הארוע עולה הן מדוחות הפעולה של השוטרים והן מהשעות שבהן נחקרו כל הנוגעים בדבר (בין 21:00 ל-23:53 באותו לילה), ואין למעשה מחלוקת בין הצדדים לגבי נתון זה. אין ספק, אם כך, כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

שני המתלוננים אינם מדייקים בדבר שעת הארוע. הדבר מוזר ותמוה, אך איני מוצאת כי יש בכך כדי לפגום באמינותה הכללית של עדות כל אחד מהם. זאת, הן משום ששעת הארוע אינה משנה דבר לענין תאור ההתרחשות, ואין בנקיבה בשעה שונה כדי להעצים את הארוע או לשנות את טיבו, והן משום שנראה לי כי מדובר בטעות בתום לב, שכן טרם עדותם הוצגה בפני כל אחד מהם הודעתו במשטרה, ואילו רצו "לזייף" בעדותם, נראה כי לא היו בוחרים לעשות זאת בצורה שסוטה באופן כה בוטה ממסמך כתוב, שנמצא גם בפני הסנגור.

טענות ההגנה בדבר פגמים בעדויות המתלוננים

14. ב"כ הנאשם הפנה בסיכומיו לסתירות רבות שנמצאו, לטעמו, בעדויות כל אחד מהמתלוננים ובין עדויות המתלוננים לעדויות השוטרים. לדבריו, מיקום הפגיעות במתלונן 1 תואר בצורה שונה על ידי השוטר ורבלון לעומת המתלונן (גב וזרוע, לעומת כתף); מתלונן 1 העיד שלאחר הארוע ראה בחצר של "סעיד" את המקל שעמו הרביץ לו הנאשם, זרוק על הקרקע, והצביע עליו לשוטרים, בעוד השוטר ורבלון העיד שראה את המקל בחדרו של הנאשם; מתלונן 1 לא זכר באופן ספונטני את ענין האיום על מתלונן 2 בסכין ורק לאחר שהתובע רענן זכרונו באמצעות הודעתו במשטרה, נזכר; מתלונן 1 העיד שראה את המקל בתחנת המשטרה, אך זהו שקר שכן המקל הובא לשם רק בשעה 15:23, לאחר שהמתלוננים נחקרו; מתלונן 1 סתר עצמו, בין הודעתו במשטרה לעדותו בבית המשפט, בנושא ההיכרות עם סמיר; המתלוננים מתארים בצורה שונה את נוכחותו של מתלונן 2 בשעה שהנאשם תקף את מתלונן 1; מתלונן 2 טען שמתלונן 1 בכה לאחר הארוע, דבר שלא בא לידי בטוי בחקירות במשטרה ואף לא בעדות מתלונן 1 בבית המשפט; היו סתירות בין המתלוננים בשאלה אם היו עדים נוספים לארוע, ועוד.

הכרעה בטענות אלה

15. חלק מהסתירות הנטענות - לאו סתירות הן, לטעמי. תיאור מקום המכה למתלונן 1 כ"כתף" או כ"זרוע וגב" - הוא תיאור זהה במהותו; בניגוד לטענת הנאשם, מתלונן 1 לא אמר שהצביע לשוטרים על המקל, אלא העיד שאמר לשוטרים איפה המקל ואף ציין כי לא ראה שהשוטרים לקחו את המקל [עמוד 20, שורות 4 - 12]; מתלונן 1 אמר שראה את המקל בתחנת המשטרה. הוא לא נשאל מתי ראה אותו שם - לפני או אחרי שנחקר. יתכן שהמתלונן ראה את המקל לאחר חקירתו, טרם עזב את תחנת המשטרה. הענין לא הועלה בחקירתו הנגדית ואין להסיק לחובת המתלונן כי שיקר;

על סתירות שכאלה וגם על סתירות ממשיות קבע בית המשפט העליון, אך לפני ימים ספורים,

בע"פ 5/10 ח'אלד מוסא נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים ממוחשבים, 2.5.12), פסקה 4:

"הסתירות עליהן הצביע הסניגור המלומד בערעורו חלקן שוליות, חלקן מלאכותיות ומדומות, וחלקן סתירות של ממש שניתן להסבירן בכך שהמדובר היה באירוע קשה וטראומתי שאנשים רבים ראו אותו מזויות שונות ובקטעי זמן שונים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

16. מעבר למקרים שצינתי לעיל, בהם לא מצאתי סתירות, קיימות סתירות מסוימות בין העדויות, אך לטעמי - אין מדובר בענינים מהותיים, וכאמור לעיל ולהלן, סתירות בין עדויות של אנשים שהיו שותפים לאותו ארוע, בפרט כשמדובר בארוע "סוער", הכולל אלימות ואיומים, שאותם עדים היו קרבנותיו, הן דבר טבעי שיש לצפות לו. כך נקבע בע"פ 511/11 מריסאת נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים ממוחשבים, 14.03.12]:

"חלק מהסתירות ניתן ליישב נוכח טיבו ואופיו של הארוע שהיה מלווה באנדרלמוסיה רבתי. כמו סצנה בסרט המצולמת ממספר זוויות בקטעי זמן שונים, כך שכל אחד מהעדים רואה את הדברים ממקום עומדו, מזווית אחרת, ולעתים בנקודת זמן אחרת. יתכן כי חלק מהסתירות בדברי העדים מקורו בהעצמה והפרזה בתיאור הארועים... לא כל עד שמשקר או טועה בחלקים מעדותו יש לקבוע כי אינו דובר אמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית לבור את התבן מן הבר, ולעתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של 'פליגין דיבורא'. כאמור, בית משפט קמא היה מודע לכך שחלק מהעדים הם נוגעים בדבר, ובחן בזהירות את דבריהם, ומכלול העדויות והצטברותן ניתן לקבוע את מעורבותם של המערערים בהקאת המתלונן" [פסקה 22 לפסק הדין].

הסתירה המהותית היחידה, בעיני, היא בנושא שעת קרות המקרה, ולכך התייחסתי כבר לעיל.

טענות ההגנה בדבר פגמים בעדויות השוטרים

17. עוד טען ב"כ הנאשם כי עדויות השוטרים היו לא אמינות, הם המציאו תשובות כאשר לא ידעו מה להשיב, ואין לסמוך על דבריהם. כך, למשל, כאשר נשאל השוטר ורבלון כיצד זיהה את הנאשם, העיד כי מדובר בחבר של המתלוננים והם מסרו לו את שמו. הן המתלוננים והן הנאשם העידו כי לא היתה ביניהם היכרות מוקדמת והמתלוננים לא ידעו את שם הנאשם; השוטר אמר שהמתלוננים לא התלוו אליו במהלך הסריקות לאחר הארוע ואילו מתלונן 1 אמר שהיו צמודים לשוטרים כל העת; השוטר ורבלון טעה לחשוב שהוא תפס את המקל והמציא הסברים לענין התפיסה, אלא שהתברר בהמשך שלא הוא תפס את המקל.

הכרעה בטענות אלה

18. אני מסכימה עם הסנגור שהיו אי דיוקים מסוימים (אם כי הרבה פחות מכפי שניסה לתאר בסיכומיו), בעיקר בעדותו של השוטר ורבלון, שעשה מאמצים להשלים פרטים שנראו לו חסרים בדוחותיו, אלא שההשלמות לא עלו בקנה אחד עם ראיות אחרות. השוטר ורבלון לא זכר דבר מהארוע, זולת מה שהיה רשום בדוחותיו, כפי שהוא עצמו העיד [עמוד 8, שורה 3]. לכן, חבל שבנקודות מסוימות ענה תשובות על סמך ניחוש או הגיון. ולמרות זאת, אין בכך כדי לפגום באמינות הדוחות, שנרשמו סמוך לאחר הארוע, ועליהם אני מסתמכת. אני מקבלת את טענת הסנגור, כי דוח שנרשם שעה וחצי לאחר קרות הארוע, כמו ת/1, אינו יכול לשקף במדויק אמירות ששמע השוטר. יותר מכך, אינני מקבלת את טענות הנאשם לפיהן השוטרים המציאו דברים שלא אמר, ורשמו אותם בדוח. הדברים שרשמו השוטרים כוללים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

הן אמירות שהן לזכות הנאשם (כגון ההסתייגות בנושא הסכין ב-ת/2 וההסתייגות של הנאשם מהודייתו המוקדמת בנושא המקל, ב-ת/5), והן אמירות שהן לחובתו. נוסף על כך, אין כל היכרות קודמת בין השוטרים לבין הנאשם או המתלוננים, ואין כל סיבה שירשמו דברים שלא נאמרו, במטרה להפליל את הנאשם.

טענות ההגנה בדבר מתדלי חקירה

19. הסנגור הוסיף וטען לקיומם של מתדלים רבים מצד השוטרים, שפגעו קשות, לטענתו, בזכויות הנאשם: השוטר ורבולן רשם בדוח ת/1 אמירות מפלילות מפי הנאשם, שנאמרו בעת מעצרו, מבלי שהזהירו עם המעצר; בארוע נכח מתנדב בשם אלן דיקמן, כעולה מ-ת/1, אלא שזה לא רשם מזכר או דוח פעולה ובכך נמנע מההגנה לחקור עד להתרחשויות; השוטר חי ערך חיפוש בדירת הנאשם, כעולה מ-ת/5, וזאת - ללא צו חיפוש; במהלך החיפוש תיחקר השוטר חי את הנאשם, בלי שהזהירו ובלי שהעמידו על זכויותיו. כשנשאל על כך בחקירה נגדית השיב שקיבל את הנאשם לאחר שכבר נחקר בתחנה והוזהר, אלא שדברים אלה - בהסתמך על השעות הרשומות ב-ת/5 (דוח הפעולה) ו-ת/7 (הודעת הנאשם) - אינם נכונים, שכן הנאשם נחקר לראשונה רק עם שובו מאותו חיפוש; המשטרה לא עשתה מאמצים מספיקים לאתר את סמיר, שהיה עד לארוע, ולא ניסתה לאתר עדים נוספים, אף שנאמר שהיו כאלה.

הכרעה בטענות אלה

20. שקלתי טענות אלה, ולא מצאתי כי נפגעו זכויות הנאשם:

השוטר ורבולן תיעד בדוח הפעולה ת/1 את העובדה שבעת המעצר הנאשם צעק לעבר המתלוננים שהוא יהרוג אותם, וכאשר על צעקה זו שאל אותו השוטר לפשר הענין, מסר הנאשם את אמירתו המפלילה הבאה: "אני כן הרבצתי להם, מה אני הומו שהם מתחילים איתי". אמירות אלה היו אמירות ספונטניות של הנאשם, ולא תוצאה של חקירה או תשאול מצד השוטר. מדובר בהתרחשות קצרה ומהירה, בזירת העבירה, ומן הסתם, השוטר לא יכול היה לצפות שהיא תגיע. לא מצאתי כי בהתנהגות השוטר היה כדי לפגוע בזכויות הנאשם;

עובדת המצאותו של המתנדב אלן דיקמן בעת ההגעה לזירה והמעצר מתועדת בבירור הן ב-ת/1 והן ב-ת/2. אם חשב הסנגור שהוא מעוניין לחקרו, יכול היה לבקש לזמנו לעדות, אף אם לא רשם כל מזכר, ולא היתה כל מניעה לעשות כן. משויתר על כך, לא ישמע בטענה כי נמנעה ממנו האפשרות לחקרו;

החיפוש שערך השוטר חי בדירת הנאשם נעשה בהסכמתו, כעולה מ-ת/5, שם נכתב הן שהחיפוש נעשה בהסכמת הנאשם וביחד עמו, והן שהוא הראה לשוטר מרצונו את אלת העץ. השוטר אף העיד על כך בבית המשפט. הנאשם לא טען דבר כנגד החיפוש לא בחקירתו במשטרה ולא בעדותו. לפיכך, הטענה נגד החיפוש דינה להדחות, שכן החיפוש נערך בהסכמת הנאשם;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

מדוח הפעולה ת/5 ומעדותו של השוטר חי בבית המשפט עולה כי לא תחקר את הנאשם במהלך החיפוש, אלא שוחח עמו. לדבריו, הנאשם הצביע עבורו על אלת העץ ואז התפתחה שיחה ביניהם. השוטר חי העיד כי החל באותה שעה את משמרתו ולא היה מעורה בפרטי המקרה, שטופל על ידי שוטרי המשמרת הקודמת, לכן רצה להבין מה היה הארוע שבעקבותיו נתבקש ללכת להביא את האלה. השוטר גם העיד כי לא חשב שצריך להזהיר את הנאשם, כי קיבל אותו כבר לאחר חקירה בתחנה. בפועל - אין הדברים נכונים, שכן, כפי שטען הסנגור, הנאשם נחקר לראשונה רק אחרי שחזר מהחיפוש, אך השוטר חי לא עומת עם סתירה זו. ניתן להבין מדוע חשב חי שהנאשם כבר נחקר, שכן (כפי שהעיד), הוא התבקש לקחת חשוד, שכבר שהה בתחנה, בעקבות ארוע בו טיפלה משמרת הצהריים. יצוין כי בתחילת חקירתו הנגדית, גם הסנגור נתן לשוטר להבין באמצעות שאלותיו כי הנאשם כבר נחקר ("ש: כשיצאתם מהתחנה הנאשם היה מודע לכך שאתם הולכים להביא את האלה, נכון? ת: כן. ש: כי זה עלה מהחקירה. ת: נכון" [עמוד 14, שורות 9 - 12]). איני מוצאת כי בהשתלשלות הענינים המתוארת לעיל פגע השוטר בזכויותיו של הנאשם, כנטען. אף לגופו של ענין, ממילא אין הרשעתו של הנאשם מתבססת על דבריו המצוטטים בדוח (מהם חזר בו מיידית, כמתועד בדוח);

לענין הטענה בדבר אי זימון עדים נוספים שנכחו בארוע: כמעט תמיד ניתן לעשות פעולות נוספות במסגרת חקירה, ובתיקים רבים ניתן להצביע על מחדלי חקירה. השאלה היא אם יש די ראיות המוכיחות את האישומים מעבר לספק סביר ללא אותן פעולות נוספות, ועד כמה ה"אין" מכרסם ממשקל ה"יש"; האם העדר ראיה, הנובע ממחדל חקירתי, יכול לסייע לנאשם בביסוס ספק סביר שתוצאותיו זיכוי (ר' ע"פ 54/11 אפנ"ר נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים ממוחשבים, ניתן 07.03.12])? במקרה שלפני, נראה לי כי למרות שלא נחקר סמיר, ולא נחקרו עדי ראיה נוספים, שככל הנראה היו בארוע (אם כי שמותיהם לא עלו מחומר הראיות), התביעה הוכיחה את האישומים כנגד הנאשם מעל לספק סביר. יש לזכור כי גם הנאשם עצמו יכול היה לבקש לזמן לעדות נוכחים אחרים בארוע, ובודאי שיכול היה לבקש לזמן את סמיר, אותו הכיר ועמו עבד במסעדת "סעיד" ולגביו אף טען שהם חברים. התביעה לא נזקקה לסמיר להוכחת האישומים, שכן בידיה ראיות רבות אחרות, ולכן היתה רשאית לוותר עליו, אך אם הנאשם טוען שאותו סמיר יכול היה לחזק דווקא את גרסתו, יכול היה לזמנו לעדות ומשלא עשה כן - יתכן שאפילו ניתן לזקוף לחובתו את אי זימונו. מכל מקום, איני מוצאת שאי זימונם של עדים נוספים לארוע מהווה מחדל חקירתי שפגע בהגנת הנאשם.

עדויות הנאשם

21. נוסף לכל האמור עד כה, עומדות לפני עדויות הנאשם, במשטרה ובבית המשפט, והוא סתר עצמו בעדויותיו בנקודות מהותיות. הסתירה הראשונה נוגעת לגרסתו בחקירה הראשית, לפיה לא תתכן גרסתם של המתלוננים כי תקף אותם על שום היותם הומוסקסואלים, מאחר שלא ידע באותו זמן שהם הומוסקסואלים, ודבר זה נודע לו רק בבית המשפט, לאור הופעתם המוחצנת. ואולם, חרף דברים אלה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

כבר בהודעתו במשטרה (ת/7) אמר לשוטר "יצא משם איזה בחור הומו כזה". נוסף על כך, מתלונן 1 אמר בעדותו בבית המשפט שהנאשם התנפל עליו ועל מתלונן 2 משום שראה אותם מאופרים. דברים אלה, שנאמרו באופן ספונטני ולא במענה לשאלה שעסקה ישירות בשאלת האיפור, מלמדת שכבר אז נהגו המתלוננים להתאפר. לכך יש להוסיף כי בדוח הפעולה ת/1 נרשם שמורת רוחו של הנאשם נעורה עקב כך שסבר שהמתלוננים "התחילו אתו", למרות העובדה שהוא אינו הומוסקסואל. גם דברים אלה מלמדים על כך שלא זו בלבד שכבר בזמן אמת ידע הנאשם שהמתלוננים הם הומוסקסואלים, אלא שזהו אכן הרקע למעשיו. אמירתו של הנאשם בבית המשפט כי כאשר אמר לשוטר ש"התחילו איתו" - לא התכוון במובן המיני, אינה מתיישבת עם תחילת המשפט שאמר לשוטר באותה נשימה. המשפט המלא היה: "מה אני הומו שהם מתחילים איתי". הסנגור טען בסיכומים שגרסת המתלוננים, לפיה הנאשם תקף אותם על שום היותם הומוסקסואלים, אינה הגיונית, שהרי גם סמיר הומוסקסואל ואותו לא תקף הנאשם, והוא והנאשם אף היו חברים. טענה זו אינה יכולה לעמוד. הראיות מלמדות כי הרקע לתקיפה אכן היה היות המתלוננים הומוסקסואלים, והעובדה שהנאשם לא תקף את כל ההומוסקסואלים שפגש או הכיר ודאי אינה יכולה לשמש לזכותו, או לסתור את הראיות הברורות במקרה זה.

22. סתירה נוספת בעדות הנאשם נוגעת לענין האלה: הנאשם אמר בחקירתו הנגדית כי אינו יודע היכן נמצאה האלה וכי כלל אינה שייכת לו, ואפילו לא ידע שהיא בדירה. בהמשך דבריו הסביר בדיוק היכן נמצאה האלה: מאחורי ברזלים וגרוטאות בחדרו. הוא לא יכול היה להסביר כיצד ידעו המתלוננים להפנות את השוטרים לחפש אלה בחדרו, אם גרסתם, לפיה יצא אליהם עם האלה והרביץ למתלונן איתה, אינה נכונה.

23. הסכין אשר נטען כי הנאשם איים באמצעותה על מתלונן 2 לא נמצאה. הנאשם הכחיש את דבר קיומה, אך גם מתלונן 1 וגם מתלונן 2 תיארו את אותה סכין (מתקפלת, עם ידית שחורה, "נפתחת ונסגרת") ואת העובדה שהנאשם הצמידה לגרונו של מתלונן 2. הסנגור התריס בפני שני המתלוננים שכלל לא היתה סכין, ושניהם השיבו בצורה חד משמעית שהיתה. מתלונן 2 אף ציין שאת המקל מצאו ואת הסכין לא, ואמר שהנאשם הלך לשים את הסכין באיזה מקום.

דומה, כי הכשל הלוגי בטיעון של הנאשם, לפיו - המקל לא יכול להיות שלו, כי לא הגיוני שנפטר רק מהסכין ואת המקל הותיר בבית - ברור על פניו. הנאשם הרי טוען שלא היתה כל סכין. אם נאמין לו, הרי שלא נפטר מהסכין, כי לא היה ממה להפטר, ולכן אי מציאת הסכין לעומת מציאת המקל אינה מלמדת שהוא נפטר רק מאחד מכלי הנשק. ואולם, הטיעון של הנאשם, מלבד העובדה שהוא אולי מצביע על כך שנאשם מייסר עצמו על ה"טמטום שלו", כפי שכינה זאת, שגרם לו להפטר רק מאחד מכלי הנשק, אינו מלמד דבר. ברור שיתכן שהוא נפטר מכלי נשק אחד מבין השניים, בלבד. יתכן שלא הספיק להפטר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

גם מהאלה, יתכן שחשב שהסכין היא היותר מסבכת ויתכן שחשב שלא ימצאו את האלה. מכל מקום - העובדה שמצאו את האלה בודאי אינה מלמדת שלא היתה סכין. על המצאות הסכין אני למדה מעדויות שני המתלוננים, להם, כאמור, האמנתי, ומאחר שהעדפתי את עדויות המתלוננים על עדות הנאשם, הרי שגם בנקודה זו אני מאמינה להם וקובעת כי הנאשם הצמיד לגרונו של מתלונן 2 סכין מתקפלת בעלת ידית שחורה, ואיים עליו שלא יחזור לאור יהודה. אוסיף, כי הנאשם מודה שאמר למתלוננים לא לחזור לאור יהודה, אך לטענתו - אמר זאת בלי לאיים. מעבר לכל האמור עד כה, אף איני מוצאת הגיון רב בגרסת הנאשם בענין זה. אני מתקשה לדמיין את הסיטואציה בה, בלהט הויכוח, אומר הנאשם למתלוננים, ללא כל איום ובלשון של בקשה, שלא יחזרו לאור יהודה. גרסת המתלוננים נראית בעיני הגיונית יותר.

לענין עבירת האיומים - די בכך.

24. לענין החזקת סכין שלא כדין: מאחר שהנאשם הכחיש את עצם קיומה של הסכין, הוא לא מסר, מטבע הדברים, הסבר כלשהו לענין החזקתה. מכאן שלא הוכיח שהחזיקה למטרה כשרה. הסנגור טען כי עבירת החזקת הסכין נבלעת בתוך עבירת האיומים, שכן על פי הנטען, הסכין נועדה לאיום. לא אוכל לקבל טענה זו. ניתן לאיים ללא סכין וניתן להחזיק סכין למטרות פסולות שונות, מלבד איום, וכששני הדברים חוברים יחדיו, מדובר בשתי עבירות, כשהחיבור ביניהן מוסיף מימד של חומרה לכל אחת משתי העבירות.

25. לענין גניבת הטלפון: עדויות המתלוננים על כך שהנאשם חטף מידי מתלונן 2 את הטלפון - ברורות, סדורות ודומות עד מאד. אין מחלוקת כי לאחר נסיון ה"חטיפה", הטלפון נפל ארצה והמתלונן אסף אותו. לפי כל העדויות, אין כאן גניבה, והשאלה היא אם היה נסיון גניבה, או שמא - לפי טענה שהעלה הסנגור באזני המתלוננים בחקירתם הנגדית - הנאשם רק ניסה למנוע ממתלונן 2 להתקשר למשטרה. הקושי העיקרי בקבלת התזה החלופית של הסנגור הוא בכך שהנאשם כלל לא טען אותה. הרעיון לפיו הנאשם לא ניסה לגנוב את הטלפון של מתלונן 2, אלא רק ניסה למנוע ממנו להתקשר למשטרה, הועלה על ידי מתלונן 2 בעדותו בבית המשפט ועל ידי הסנגור בשאלותיו. יותר מכך - הנאשם בעדותו, שעה שהכחיש כליל את כל ארוע נטילת הטלפון, אף הסביר מדוע זה טיפשי לחשוב שניסה לקחת מהמתלונן את המכשיר כדי למנוע ממנו להתקשר למשטרה, ובלשונו: "זה דבר לא נכון. זה לא דבר הגיוני, היו שני בני אדם, אחד יש לו טלפון והשני אין לו טלפון?". יצוין כי בסיכומיו, אין הנאשם עומד על התזה של נטילת הטלפון מהמתלונן כדי למנוע ממנו להתקשר למשטרה, ולהיפך - הוא טוען שהגרסה הזו, אותה העלה מתלונן 2, אינה הגיונית. עם זאת, הוא אינו נותן הסבר חלופי לנסיון חטיפת הטלפון, אלא פשוט מכחיש כי הארוע קרה. המתלוננים אמנם יכלו להעיד רק על פעולותיו של הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

7 מאי 2012

ת"פ 38513-12-10 מדינת ישראל נ' גבארין

ולא על כוונותיו, כפי שאף ציינו בהגיונותם, אך בהעדר עדות של הנאשם בדבר קיומה של כוונה אחרת, ומאחר שאני מאמינה למתלוננים שהנאשם אכן חטף את הטלפון מידי מתלונן 2, ההסבר הסביר ביותר הינו שרצה ליטול מהמתלונן את המכשיר נטילת קבע. נסיון ההתפלפלות של הנאשם עם התובע, כאשר ניסה לדייק לו את השאלה - האם הוא מייחס לו גניבה או נסיון גניבה - אינו מוסיף אף הוא לאמינות הנאשם. אם לא ניסה לגנוב את הטלפון ואף לא גנב אותו, מה לו להתווכח עם התובע על ניסוח השאלה? התשובה לשתי החלופות אמורה להיות שלילית, ותו לא.

סיכום

26. הפועל היוצא מכל האמור הוא כי ראיות התביעה, לרבות הודעות המתלוננים להם האמנתי, בשילוב עם שקרי הנאשם, אשר בעדותו לא נתתי אמון, מבססים היטב את תקיפתו של מתלונן 1 על ידי הנאשם באלה, את האיום שהושמע כלפי מתלונן 2 על ידי הנאשם, תוך שהוא מצמיד לגרונו סכין מתקפלת, את החזקת הסכין שלא כדין וכן הנסיון לגנוב את מכשיר הטלפון של מתלונן 2. בכתב האישום הואשם הנאשם בגניבת הטלפון ולכך לא נמצאו כל ראיות.

27. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק;

תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק;

החזקת סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק;

נסיון גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ב, 7 מאי 2012, במעמד הצדדים

מיכל ברק נבו, שופטת